

Arrest

nr. 153 856 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 2 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 50 977 van 9 november 2010 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 12 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 5 april 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 26 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 95 179 van 15 januari 2013 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond werd verklaard.

1.10. Op 17 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de beslissing vermeld in punt 1.9. wordt ingetrokken.

1.11. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.08.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het medisch advies van 28.01.2014 wordt door de arts-attaché het volgende gesteld:

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Men* da; een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2mei1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft." (zie gesloten omslag in bijlage).

Gelet op voormeld advies kan er geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden toegestaan.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij meent dat de arts-attaché een fundamentele denkfout maakt bij de bespreking van haar medisch dossier. Zij wijst erop dat de arts-attaché immers vaststelt dat de medische problemen van paraplegie, incontinentie en neuralgie ontstaan zijn in 2001 in Afghanistan terwijl er slechts in 2009 in België een behandeling werd voor gestart, waaruit laatstgenoemde concludeert dat er twee mogelijkheden zijn: ofwel heeft de verzoekende partij acht jaar zonder problemen geen behandeling gekregen, wat volgens haar erg onwaarschijnlijk zou zijn gezien urinaire incontinentie sondage vereist vanaf het moment dat het ontstaat, ofwel heeft de verzoekende partij de nodige behandeling gekregen in haar land van herkomst. De verzoekende partij argumenteert dat de arts-attaché daarbij echter op flagrante wijze een derde mogelijkheid over het hoofd ziet, namelijk dat de verzoekende partij gedurende acht jaar in Afghanistan geen behandeling heeft gekregen hetgeen zware gezondheidsproblemen met zich meebracht, dat zij niet de nodige medicijnen kreeg voor haar zenuwpijnen en dat haar urinaire incontinentie niet werd aangepakt met sondage, dat zij daardoor in onmenselijke omstandigheden leefde in Afghanistan. De verzoekende partij meent dan ook dat uit het feit dat zij reeds in 2001 medische zorgen nodig had, maar deze slechts in 2009 kreeg bij aankomst in België, men niet kan concluderen dat de zorgen wel aanwezig waren in het land van herkomst, dat dit alle wetten van de logica tart.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet van toepassing is op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte die ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. De verzoekende partij betoogt dat het laatste luik vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat men in aanmerking komt indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, dat hierbij moet gekeken worden naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen. De verzoekende partij wijst erop dat het volgens de Raad van State noodzakelijk is ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, waarna zij citeert uit arrest nr. 72 594 van 18 maart 1998 van de Raad van State. Volgens de verzoekende partij liet de verwerende partij na om ook maar enig onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Afghanistan, dat op geen enkel moment objectieve bronnen werden geraadpleegd over de Afghaanse gezondheidszorg, noch werd er specifiek gekeken of zij de nodige medicijnen en opvolging zou kunnen verkrijgen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij er zich toe beperkte om op basis van de reeds beschreven kromme logica te besluiten dat zij de nodige behandeling verkregen heeft in haar herkomstland, dat er echter geen enkele objectieve grond is op basis van dewelke de verwerende partij kan concluderen dat zij effectief de nodige zorgen heeft genoten in Afghanistan, dat louter op basis van het feit dat zij nog acht jaar in Afghanistan is gebleven nadat de nood aan medische zorgen ontstond, men niet kan concluderen dat de verzoekende partij ook effectief medische zorgen heeft genoten, dat daardoor de verwerende partij de derde optie over het hoofd ziet, namelijk het feit dat de verzoekende partij zonder de nodige zorgen in menssonwaardige omstandigheden in Afghanistan leefde. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk ging door te besluiten dat de verzoekende partij geen aandoening heeft zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zonder ook maar enig onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen te voeren.

Ter volledigheid wijst de verzoekende partij erop dat de arts-attaché stelt dat de paraplegie, de incontinentie en de neuralgie 'op zich irreversibel, inoperatief en niet progressief zijn', doch dat men hieruit allerminst kan afleiden dat zij geen behandeling nodig heeft. Zij wijst erop dat uit informatie in het medisch dossier blijkt dat zij op dagelijkse basis verschillende medicijnen moet innemen en omwille van de urinaire incontinentie nood heeft aan sondage alsook dat zij moet opgevolgd worden door een uroloog, neuroloog, cardioloog en psychiater en regelmatige kinesitherapie moet volgen. De verzoekende partij vervolgt dat indien deze behandelingen zouden worden stopgezet, de zenuwpijnen ernstig zouden toenemen en dat zonder de nodige sondage problemen ten gevolge van de incontinentie de kop zullen opsteken (abcessen, doorligwonden), waarbij zij verwijst naar verschillende medische getuigschriften. Zij wijst erop dat het loutere feit dat haar aandoening niet kan genezen worden, niet wil zeggen dat een behandeling niet noodzakelijk is, dat zij zonder voorgeschreven behandeling immers gebukt zal gaan onder haar zenuwpijnen en te kampen zal hebben met abcessen en doorligwonden ten gevolge van de incontinentie.

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op de opmerking van de verzoekende partij dat zij gedurende acht jaar geen behandeling heeft gekregen hetgeen zware gezondheidsproblemen met zich zou hebben meegebracht. Zij wijst erop dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 12 augustus 2010 zelf aangaf medische zorgen te hebben ontvangen van het Rode Kruis *"Verzoeker was geraakt in zijn rug en kon zijn benen niet bewegen. Hij werd naar het militaire ziekenhuis gebracht waar hij 20 dagen werd opgenomen. Daarna verbleef hij nog één jaar in het ziekenhuis van het Rode Kruis. Sinds zijn aanval moest hij tot zijn vertrek in 2009 naar het Rode Kruis om er verzorgingen te krijgen."* De verwerende partij meent dan ook dat uit haar eigen aanvraag blijkt dat zij tot haar vertrek uit Afghanistan in 2009 verzorging ontving van het Rode Kruis zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat zij geen behandeling zou hebben gehad in haar land van herkomst. De verwerende partij meent ook dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van een onmenselijke behandeling nu uit haar aanvraag blijkt dat zij Afghanistan verlaten heeft omdat zij niet wou trouwen met de dochter van de commandant. De verwerende partij meent dan ook dat gezien de verzoekende partij gedurende acht jaar medische zorgen kreeg, niet kan worden ingezien op welke wijze de verzoekende partij deze op heden zou ontberen, gelet op het feit dat de paraplegie, urinaire incontinentie en de neuralgieën irreversibel, inoperabel en niet progressief zijn. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij in het verleden werd verzorgd voor haar paraplegie, urinaire incontinentie en neuralgieën.

De raadsheer van de verzoekende partij repliceert ter zitting dat er inderdaad medische zorgen werden toegediend maar dat er geen opvolging geschiedde in het kader van de fantoompijnen en de sondage.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond is waarbij zij verwijst naar het medisch advies van de arts-attaché van 28 januari 2014 die als bijlage onder gesloten omslag werd gevoegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Dit artikel luidt als volgt :

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de arts-attaché op 28 januari 2014 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van de verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

"Voorgelegde medische attesten: ;

° Protocol medische beeldvorming de dato 08/04/2010 van dr. Franssens Julie.

° Omstandig medisch certificaat die dato 09/08/2010 van dr. Carron Nathalie. Paraplegie en urinaire incontinentie sinds 2001, AHT.

° Medisch certificaat de dato 09/08/2010 van dr. Carron Nathalie. Chronische kwaal sinds 2001, reeds aanwezig van vóór aankomst in België. Medische verzorging sinds 2009.

° Consultatieverslag de dato 10/08/2010 van dr. Jean Desirotte. Hyperactieve blaas waarvoor intermitterende sondage.

° Consultatieverslag de dato 15/09/2010 van dr. Keyvan Ghassempour. Paraplegie en sfincterproblemen sinds schotwonde in 2001.

° Protocol CT-klein bekken de dato 26/11/2010 van dr. Nizet.

° Medische verwijsbrief de dato 06/12/2010 van dr. Carron Nathalie. Pijn heup, ossificerende myositis na trauma.

° Voorlopig rapport hospitalisatie van 21/01/2011 tot 28/01/2011 van dr. C. Walhen. Wonde ter hoogte van de stuit.

° Definitief rapport hospitalisatie van 21/01/2011 tot 28/01/2011 van dr. Christian Walhen. Absces linker bil waarvoor antibiotica en wondverband.

° Consultatieverslag de dato 10/05/2011 van dr. Joëlle Aubinet. Paraplegie na schotwonde opgelopen in Afghanistan anno 2001, neuropathische pijnsyndromen.

- ° Medische verklaring de dato 15/02/2012 van dr. Laurent Jean-Philippe. Paraplegie en urinaire incontinentie na schotwonde opgelopen in Afghanistan, AHT, neiging tot doorligwonde, chronische neuropathische pijnklachten.
- ° Medisch certificaat de dato 05/10/2012 van dr. Joëlle Aubinet. Slappe paraplegie, neuropathie, para-articulaire ossificatie van de heup.
- ° Medisch certificaat de dato 28/09/2012 van dr. Keyvan Ghassempour. Slappe paraplegie, urinaire incontinentie, wonde ter hoogte van sacrum.
- ° Consultatieverslag de dato 03/10/2012 van dr. Keyvan Ghassempour. Consultatie wegens administratie probleem en pijnklachten.
- ° Medisch certificaat de dato 10/10/2012 van dr. Laurent Jean-Philippe. Slappe paraplegie, para-articulair ossificaties rechter heup, urinaire incontinentie, wonde sacrum, neurologische pijnklachten onderst ledematen, depressie, AHT.
- ° Consultatieverslag de dato 19/10/2012 van dr. Joëlle Aubinet Paraplegie na schotwonde opgelopen in Afghanistan anno 2001, neuropathische pijnklachten, para-articulair osteoom rechter heup.
- ° Consultatieverslag de dato 24/10/2012 van dr. Jean Desirotte. Neurologische blaas secundair aan medullair trauma.
- ° Medisch certificaat de dato 29/03/2013 van dr. Keyvan Ghassempour. Paraplegie en urinaire incontinentie.

Met het medisch certificaat de dato XX/XX/2012 van dr. Jean Desirotte kan geen rekening gehouden worden gezien de naam van de patiënt niet vermeld is.

Met het buitenlands attest de dato 26/06/2012 kan geen rekening gehouden worden gezien de origine ervan niet duidelijk is.

Met het medisch certificaat waarvan een deel ontbreekt wordt geen rekening gehouden, aangezien het ontbrekende deel opgevraagd werd 23/04/2013 en het op 26/09/2013 nog niet bezorgd werd.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier bestaande uit de hogervermelde medische attesten blijkt dat deze 43-jarige man sinds 2001 parapleeg en urinair incontinent is na schotwonde opgelopen in Afghanistan en secundair hieraan ook neuralgieën vertoont ter hoogte van de onderste ledematen. Verder ook AHT en ossificatie rechter heup.

Wat betreft de letsels ten gevolge van de schotwonde blijkt dat er pas in 2009 met een behandeling gestart werd terwijl het probleem reeds 8 jaar aanwezig was (sinds 2001) en ontstaan is in Afghanistan. Gezien het feit dat zowel de paraplegie, de incontinentie en de neuralgie het directe gevolg zijn van een medullair trauma en dat deze letsels onmiddellijk na het trauma ontstaan, heeft de betrokkene ofwel 8 jaar zonder problemen geen behandeling gekregen (hetgeen erg onwaarschijnlijk is gezien urinaire incontinentie sondage vereist vanaf het moment dat het ontstaat) ofwel de nodige behandeling gekregen in het land van herkomst. Deze letsels op zich zijn irreversibel, inoperabel en niet progressief. Ossificatie (verkalking) van het heupgewricht vereist geen behandeling.

De AHT is niet aangetoond met objectieve medische onderzoeken. Indien het een belangrijk probleem zou betreffen zou de betrokkene op zijn minst grondig onderzocht zijn door een cardioloog, hetgeen hier niet het geval is.

Er wordt eenmaal melding gemaakt van een depressie, maar de betrokkene wordt hiervoor niet verder opgevolgd en krijgt hiervoor ook geen behandeling. Het gaat dus om een banaal probleem dat ook onbehandeld geen complicaties oplevert.

Conclusies

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

3.7. Uit het medisch advies van de arts-attaché aangaande de aandoening van de verzoekende partij blijkt dat deze stelt dat de verzoekende partij onder andere lijdt aan paraplegie en urinaire incontinentie na een schotwonde opgelopen in 2001 in Afghanistan, neuralgie.

3.8. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van toepassing is op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.9. Uit de bespreking van het medisch dossier verricht door de arts-attaché alsook uit haar conclusies blijkt dat de arts-attaché meent dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst, daar de letsels ten gevolge van de schotwonde reeds opgelopen werden in 2001 en de behandeling pas gestart werd in 2009 en aldus ofwel blijkt dat de verzoekende partij geen problemen kende gedurende acht jaar, wat de arts-attaché erg onwaarschijnlijk voorkomt gezien de urinaire incontinentie sondage vereist vanaf het moment dat het ontstaat, ofwel blijkt dat de verzoekende partij de nodige behandeling kreeg in het land van herkomst en daar de letsels op zich irreversibel, inoperabel en niet progressief zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de arts-attaché niet lijkt te ontkennen in de bespreking van het medisch dossier dat de aandoeningen van de verzoekende partij zekere behandelingen vereisen. Zij duidt immers zelf op de onwaarschijnlijkheid van het zonder problemen geen behandeling verkrijgen vanaf 2001 in Afghanistan gelet op de medische aandoeningen van de verzoekende partij. Echter is zij van mening dat, gelet op het feit dat de verzoekende partij pas in 2009 in België werd behandeld en ervoor acht jaar sinds het ontstaan van de aandoeningen in Afghanistan is verbleven, zij aldaar aldus de nodige behandeling dient te hebben gehad voor haar aandoeningen. Hoewel dit niet blijkt uit de bestreden beslissing, noch uit het advies van de arts-attaché, wijst de verwerende partij er in haar verweernota en ter zitting op dat de verzoekende partij zorgen ontving in Afghanistan van het Rode Kruis.

3.10. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij van mening is dat een andere optie niet werd onderzocht, namelijk dat zij gedurende acht jaar geen behandeling heeft gekregen hetgeen zware gezondheidsproblemen met zich meebracht. Hoewel de verwerende partij in haar verweernota terecht wijst op de eigen verklaringen van de verzoekende partij in haar aanvraag van 12 augustus 2010 waaruit blijkt dat de verzoekende partij 'verzorging' kreeg van het Rode Kruis in Afghanistan, gaat zij voorbij aan de toelichting die de verzoekende partij omtrent deze stelling geeft. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de stelling dat zij acht jaar geen behandeling gekregen heeft toelicht als volgt: *"Verzoeker kreeg namelijk niet de nodige medicijnen in Afghanistan voor zijn zenuwpijnen, noch werd zijn urinaire incontinentie aangepakt met sondage."*

Uit het feit dat de verzoekende partij sinds 2001 aan meerdere aandoeningen lijdt doch pas in 2009 in België aankwam en werd behandeld, kan niet zonder meer afgeleid worden dat zij alle nodige zorgen om een menswaardig leven te leiden kreeg in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in het medisch advies van de arts-attaché ook maar enigszins sprake is *in concreto* van behandelingen in Afghanistan of van door het Rode Kruis toegediende zorgen in Afghanistan aan de verzoekende partij. Er wordt niet verwezen naar het administratief dossier noch naar de verklaringen in de aanvraag van de verzoekende partij om de hypothese dat de verzoekende partij reeds behandeld werd in Afghanistan te ondersteunen.

Voorts wenst de Raad er op te wijzen dat uit het feit dat de verzoekende partij 'verzorging' kreeg in Afghanistan na het oplopen van de schotwonde en dit eventueel gedurende verschillende jaren,

geenszins kan afgeleid worden dat de verzoekende partij voor alle aandoeningen waaraan zij lijdt de nodige medicatie en opvolging verkregen heeft in Afghanistan.

Ten overvloede wenst de Raad er op te wijzen dat uit het document van het Rode Kruis, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt wat volgt:

“Ik kan hiermee wel bevestigen dat Mr. A.G. (...) als patiënt in het ICRC Orthopedisch Centrum Mazar I Sharif, Afghanistan, werd ingeschreven in 2002 en is er behandeld op opgevolgd voor zijn revalidatie tot met 2009.

Ik heb Mr. G. (...) verschillende malen persoonlijk behandelend advies gegeven en begeleid voor zijn revalidatie problemen (paraplegie), via het team van lokale kinesitherapeuten aldaar.

Hij had regelmatig extreme in pijn in de rug en onderste ledematen ten gevolge van de schotwonde in de middenrug (2002) en lijdt aan calcificatie van een van de heup beenderen, wat hem zeer veel problemen heeft gegeven voor het dragen van zijn beugels.”

Uit bovenstaand schrijven kan ook enkel afgeleid worden dat de verzoekende partij werd geadviseerd en begeleid voor zijn revalidatieproblemen – paraplegie, doch kan niet worden afgeleid dat zij behandeld werd of medicijnen kreeg voor haar zenuwpijnen en urinaire incontinentie.

3.11. De verwerende partij heeft aldus nagelaten te onderzoeken of alle nodige behandelingen en medicijnen die de verzoekende partij behoeft, zoals blijkt uit de veelvuldig voorgelegde attesten, beschikbaar en toegankelijk zijn voor de verzoekende partij in Afghanistan, minstens blijkt een dergelijk onderzoek niet uit de motieven van het medisch advies van de arts-attaché, noch uit de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.12. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER